

UDC 336.14

Medvetskyi Ivan Andriyovich,

Department of Finance, Postgraduate
Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman
(54/1, Prospect Peremogy, Kyiv, 03680, Ukraine)
E-mail: Medvetskyi_I_A@ukr.net

On budgetary planning in ukraine

ABSTRACT. The research analyzes evident multifaceted theoretical and practical problems of real methods of budgetary planning in Ukraine. The author aims at the analysis of budgetary planning in Ukraine via the prism of increasing its efficiency and effectiveness, real macroeconomic and macro financial indicators, the macro stabilization achievement. Different opinions of many scientists and practitioners on budgetary planning in Ukraine have been analyzed, and the author, in his turn, expressed his personal points of view. The research has achieved scientific and practical results and needs further investigation. The issue of budgetary planning in Ukraine has a crucial character and is extremely relevant in today's macroeconomic and macro financial instability. The questions of true macro indicators and the need of society for transparency, efficiency and effectiveness of medium-term and strategic budgetary planning of the state have been paid particular attention. Based on the realities of today's situation in the economy and finance, the article expresses critical views on macroeconomic and macro financial indicators of possible trends and forecasts of further development of the Ukrainian state. Some approaches to the improvement of the budgetary planning in Ukraine have been suggested.

KEY WORDS: budget, budget planning, financial planning, budget priorities, medium-term and strategic budget planning, real macroeconomic and macrofinancial indicators.

УДК 336.71

Примостка Людмила Олександрівна,

д-р екон. наук, професор,
завідувач кафедри менеджменту банківської діяльності,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
(03680, Україна, Київ, проспект Перемоги, 54/1)
E-mail: prim@kneu.kiev.ua

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК СУЧАСНОГО БАНКІВНИЦТВА

АНОТАЦІЯ. У статті досліджено вплив інновацій на банківську систему. Виокремлено такі інновації, як зростання мобільності капіталу, розподіл ризиків, розвиток інформаційно-комунікаційних технологій. Проаналізовано вплив інновацій на розвиток сучасного банківництва та інституційно-структурні трансформації, які відбуваються в банківському секторі як на міжнародному, так і на національному рівнях. Розглянуто

сукупність зовнішніх і внутрішніх чинників, які впливають на формування інституційного середовища діяльності банків.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: інновації, банківський сектор, мобільність капіталу, ризики, інформаційні технології, інституційно-структурні зміни в банківській системі.

Постановка проблеми та її зв'язок з важливими науковими чи практичними завданнями. У сучасному світі каталізатором розвитку суспільства є інновації, які мають місце у фінансовій, виробничій та інформаційній сферах діяльності. Інновації складаються з організаційних нововведень, знарядь, специфічних методів і засобів регулювання. Сплески інноваційної активності чергуються з її послабленням, однак учасники інноваційної діяльності постійно намагаються створити нові продукти, які б відрізнялися від наявних і відповідали тим змінам, які відбуваються в суспільстві. Стрімкий розвиток інформаційних систем, баз даних і глобальних комп'ютерних мереж став каталізатором суттєвих інноваційних змін у суспільстві. XXI століття ознаменувало перехід до інформаційного суспільства, в якому інформаційно-комунікаційні технології та новітні засоби зв'язку відіграють ключову роль.

Під впливом інновацій відбуваються зміни та структурно-інституційні зрушення й у фінансовій сфері. Фінансові інновації були і залишаються невід'ємною складовою суспільного розвитку. До групи фінансових інновацій належать і банківські, під якими будемо розуміти створення та популяризацію нових фінансових інструментів, технологій ведення банківського бізнесу, організацію нових інститутів і ринків (бірж, торговельних систем тощо), а також інституційні інновації, пов'язані із запровадженням нових норм і правил у банківській діяльності. Під впливом цих інновацій відбуваються інституційні трансформації в банківській діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам інноваційного розвитку банківського сектору, аналізу впливу інновацій на інституційні зміни в банківстві, пошуку нових інструментів банківського регулювання та нагляді присвячені праці таких науковців, як С. Аржевітін, О. Барановський, С. Єгоричева, О. Вовчак, Г. Карчева, І. Лютий, В. Міщенко, С. Науменкова, С. Савлук, В. Опарін, М. Драгі, М. Квінтін, М. Тейлор, П.Роуз, Дж. Сінкі та інші [1—4]. Разом з тим очевидно, що світова фінансова криза 2008–2009 рр. висунула нові виклики банкам, пов'язані, насамперед, із забезпеченням їх стабільності та надійності. Тому

в сучасних умовах актуалізуються проблеми пошуку напрямів інноваційного розвитку банківського сектору.

Виділення не вирішених частин загальної проблеми, котрим присвячується стаття. Ефективність діяльності на високо конкурентних ринках, яким є банківський, значною мірою залежить від рівня впровадження інновацій. Стабільне функціонування банківської системи створює умови для сталого економічного зростання через управління грошовими потоками в економіці, акумуляцію фінансових ресурсів і подальше їх використання для кредитування різних секторів економіки. За таких умов важливим завданням стає створення інтегрованої системи управління банком, яка ґрунтується на засадах інноваційності та відкрита до нововведень.

Проблематика фінансових інновацій має розглядатися в контексті формування в Україні сучасної банківської системи, зорієнтованої на інтеграцію в світовий фінансовий простір. Для того, щоб вітчизняні банки могли працювати як рівноправні учасники світових фінансових ринків їм необхідно спиратися на інноваційний інструментарій і методи управління, що потребує адекватного інформаційно-аналітичного забезпечення.

Слід зазначити, що окремі питання впливу інновацій на банківську діяльність досліджуються у вітчизняній науці. Однак, питання впливу інновацій на інституційно-структурні зрушення в банківському секторі залишається відкритим, а отже потребує окремих наукових досліджень. Широкої наукової дискусії вимагає й обґрунтування вибору ефективних інноваційних підходів, спрямованих на підтримання стабільності банківської системи України. Окремої уваги заслуговує дослідження інновацій інституційного характеру, тобто запровадження нових інституцій та інститутів з подальшим аналізом їх впливу на банки.

Мета та завдання дослідження. Метою дослідження є виявлення впливу інновацій на структурно-інституційні зрушення в банківському секторі України та обґрунтування подальших дій щодо впровадження інновацій у вітчизняну банківську практику. Завдання дослідження: дослідити напрями інновацій у суспільстві загалом і в банківській сфері зокрема; виявити структурні зрушення в банківському секторі України, які відбулися під впливом інновацій; проаналізувати динаміку частки державного капіталу в банківській системі України; оцінити участь держави в банківському секторі провідних країн світу; порівняти міжнародний і вітчизняний досвід щодо залучення державного капіталу в банки;

оцінити ефективність функціонування державних банків; обґрунтувати доцільність нарощування чи скорочення державної частки в банківській системі України.

Виклад основного матеріалу. Під впливом інновацій відбуваються інституційні зміни в суспільстві. Лауреат Нобелівської премії Д. Норд інституційні зміни безпосередньо пов'язує з впливом інновацій. Він визначає три основні напрями інновацій, які зумовили інституційні зміни в суспільстві: 1) зростання мобільності капіталу; 2) розподіл ризиків; 3) зниження інформаційних витрат [1, с. 160]. Усі ці напрями інновацій безпосередньо стосуються фінансової, а отже й банківської сфери.

Мобільність капіталів була ключовим фактором формування міжнародного ринку капіталів і виходу на нього банків. Банківські інститути були і залишаються найактивнішими та безпосередніми учасниками процесів міжнародного руху капіталів. Банки як основні суб'єкти фінансового ринку відкривають філії та представництва як у провідних фінансових центрах для виконання функцій запозичення, кредитування, інвестування, так і в країнах, що розвиваються, з метою отримання надприбутків за рахунок арбітражу. З кожним роком рівень мобільності капіталів зростає, обсяги і швидкість переміщення фінансових ресурсів у межах єдиного міжнародного ринку збільшуються у геометричній прогресії і спрямовуються інвесторами на ринки із найвищою прибутковістю, перспективністю розвитку бізнесу та економічного зростання. Інституційні зміни привели до усунення бар'єрів для входу на національні ринки капіталу іноземних фінансових інститутів та підвищення мобільності боргового капіталу, зниження трансакційних витрат, пов'язаних з отриманням від місцевих регулятивних органів різних дозволів і ліцензій, необхідністю проходження тривалих бюрократичних процедур контролю за рухом капіталу і валютного контролю тощо.

Однією з визначних подій, яка спричинила інституційні зміни на міжнародному рівні, стала реалізація Європейського валютного союзу та введення єдиної валюти країн-учасників цього союзу — євро. Ця подія докорінно змінила європейську грошову та валютну систему і, на думку багатьох експертів, уможливила подолання валютної роздробленості в Європі. Держави — учасники союзу остаточно зафіксували обмінні курси своїх валют, а національні емісійні банки відмовилися від свого грошово-політичного суверенітету на користь нового інституту — Європейського центрального банку, який тепер визначає грошову політику валютного союзу.

Серед інновацій, запроваджених на міжнародних ринках капіталу, однією з найуспішніших стало первинне публічне розміщення акцій (IPO). IPO — закладена в законодавстві більшості країн з ринковою економікою стандартна процедура із розміщення цінних паперів, зазвичай звичайних або привілейованих акцій, на відкритому ринку з метою залучення капіталу. Для банків IPO стало одним з найважливіших механізмів залучення фінансування на ринках капіталу, за якого приватний (private) банк набуває статусу публічного (public). Це одночасно і канал для отримання нещодавно створеними банками нового капіталу, і спосіб для первинних інвесторів вийти з участі в капіталі й отримати прибуток від своїх інвестицій.

Такі інституційні зрушення активізують процес концентрації капіталу, який характеризує розвиток як банківського бізнесу, так і інших фінансових інститутів — страхових компаній, фінансових холдингів, пенсійних фондів. Концентрація відбувається в основному шляхом операцій злиття і поглинання як серед фінансових інститутів, так і серед корпорацій-позичальників, при цьому обсяги таких угод постійно зростають. Процеси злиття і поглинання приводять до глобальних інституційно-структурних трансформацій у фінансовій сфері, внаслідок чого створюються універсальні фінансові холдинги, які об'єднують страхові компанії, пенсійні і взаємні фонди, інвестиційні і комерційні банки, лізингові компанії та ін. Банки вимушені диверсифікувати свої продукти і послуги, щоб повніше задовольняти потреби клієнтів, завойовуючи в такий спосіб ринок.

Саме з цієї позиції слід оцінювати мегазлиття найбільших у світі банків у 1997—1998 pp.: у США — Morgan Stanley і Dean Witter, Travelers і Salomon Brothers; у Франції — Indosuez і Credit Agricole; у Швейцарії — Union de Banque Suisse і Societe de la Banque Suisse, яке привело до утворення другої за розміром банківської групи світу — United Bank of Switzerland. У результаті відбувається концентрація величезних фінансових ресурсів у обмеженої кількості інститутів — глобальних гравців, здатних вести активні операції на різних ринках боргового капіталу. Процеси концентрації торкнулися практично всіх розвинених ринків боргового капіталу — США, Західна Європа, Японія [2].

Такий напрям змін інноваційного характеру, як розподіл ризиків пов'язується із розвитком страхування та портфельної диверсифікації. Механізм розподілу ризиків отримав серйозний поштовх до розвитку з появою похідних фінансових інструментів, механізм дії яких дає можливість хеджувати ризики. Хеджування

дозволяє здійснювати трансферт цінкових ризиків окремо від тих активів, у зв'язку з якими ці ризики виникають. На думку експертів, похідні фінансові інструменти, або деривативи, стали найуспішнішою інновацією фінансового характеру наприкінці ХХ ст.

Банки приймали активну участь у розробці та запровадженні похідних фінансових інструментів, а також у формуванні строкового ринку. На цей час банківські інститути є учасниками, які формують ринок деривативів, а також найбільшими хеджерами. Банки пропонують своїм клієнтам послуги із хеджування їхніх ризиків, сприяючи в таких спосіб зниженню невизначеності у всіх сферах економічної діяльності. З іншого боку, банківській діяльності притаманні й найбільші ризики. Тому саме банки прикладають значних зусиль для пошуку нового інструментарію прогнозування ризиків і сучасних методів управління ними, фінансують розробку інформаційно-аналітичних систем і сховищ даних, що, в свою чергу, дозволяє застосовувати все досконаліші підходи до моделювання та оцінювання ризиків.

Третій напрям інновацій, який спричинив інституційні зміни в суспільстві, пов'язаний із зниженням інформаційних витрат, яке було здійснено за рахунок оприлюднення цін на основні товари та послуги, друкування довідників, у т.ч. інформації про обмінні курси валют. Розроблення методів розподілу ризиків і перетворення невизначеності в ризики, створення широкомасштабних ринків теж дозволило знизити інформаційні витрати. Провідну роль у розповсюдженні та підвищенні доступності фінансової інформації відіграли банки та біржі. Найбільший вплив на зниження інформаційних витрат мало створення всесвітньої мережі Інтернет.

По суті, сучасні інформаційні технології тісно пов'язані з усіма трьома напрямками інновацій, прискоривши мобільність капіталу, розширивши можливості хеджування ризиків на міжнародних строкових ринках, створивши можливості зниження інформаційних витрат. Банки стали ініціаторами розробки багатьох комп'ютерних мереж і систем, що дозволяють здійснювати міжнародні платежі (SWIFT), торгівлю цінними паперами (CEDEL, EUROCLEAR, NASDAQ і т.п.), отримувати оперативну інформацію про стан світових фінансових ринків (BLOOMBERG, DATA-STREAM, REUTERS тощо). Усі розглянуті напрями інноваційного розвитку повною мірою стосуються і банківської діяльності.

Зараз в банках найактивнішим напрямом інноваційної діяльності є дистанційне банківське обслуговування (ДБО), яке дозволяє банкам, використовуючи різні канали взаємодії з клієнтами, надавати не тіль-

ки традиційні банківські послуги, але й пропонувати нові фінансові продукти та задовольняти фінансові потреби клієнтів на значно вищому якісному рівні. Для банків освоєння віртуального простору дає багато переваг, перш за все за рахунок економії витрат. Дистанційне обслуговування дозволяє суттєво скоротити витрати на оренду і обслуговування приміщень, зменшити чисельність персоналу, і, відповідно, витрати на заробітну плату. Завдяки економному онлайн-обслуговуванню банки пропонують вигідніші умови, одночасно прискорюючи процес обробки банківської інформації, що сприяє залученню нових клієнтів та освоєнню нових ринків без відкриття додаткових філій. Це дає підстави до трьох основних напрямів інновацій, які зумовили інституційні зміни в суспільстві, додати ще один — інформаційно-комунікаційні технології.

Специфіка банківської діяльності полягає в тому, що це одна з найбільш регульованих сфер бізнесу. Тому для банківської діяльності важливе значення мають інновації у сфері регулювання та нагляду, які спрямовані на забезпечення фінансової стійкості та надійності банківських систем. У більшості країн світу регулювання банківської діяльності здійснюється державними інститутами, які встановлюють правила та обмеження, спрямовані на збереження розміщеного в банках суспільного капіталу. Таким чином, держава є активним учасником процесу впровадження інновацій та інституційно-структурних зрушень у банківській системі. Ці процеси відбуваються як на національному, так і на міжнародному рівнях.

Інтеграційні процеси у світовій фінансовій сфері зумовили необхідність створення інституційної інфраструктури на наддержавному рівні. У банківській сфері найвпливовішим інститутом, що функціонує на наддержавному рівні, є Базельський комітет з банківського нагляду (Basel Committee on Banking Supervision), який було створено у 1974 р. при Банку міжнародних розрахунків (Bank for International Settlements, BIS) у місті Базель (Швейцарія). Одним із найголовніших завдань Базельського комітету є гармонізація світової практики регулювання банківської діяльності, яка б знівелювала відмінності між національними особливостями, усунувши в такий спосіб основну причину виникнення регулятивного арбітражу. Проведення регулятивного арбітражу базувалося на тому, що за умови мобільності капіталу інвестор вкладає свої кошти в тій країні, де за однакової відносної доходності висувають менше вимог до інвестицій. Це дозволяло скористатися відмінностями практики регулювання банківської діяльності у різних країнах світу задля зменшення необхідної норми власного капіталу.

Першим вагомим кроком на шляху до міжнародної гармонізації банківського регулювання стало прийняття у 1988 р. угоди «Міжнародне наближення розрахунку капіталу та стандартів капіталу» (International Convergence of Capital Measurment and Capital Standards), відомої як Базельська угода про капітал або «Базель І». Цей документ став тією інновацією, яка привела до кардинальних змін у банківській сфері на міжнародному рівні та стала переломним етапом розвитку банківських систем у світі. Спочатку угода була спрямована на регулювання діяльності міжнародних банків і була обов'язковою для дотримання лише для країн — членів Базельського комітету. Однак відносна простота та доступність запропонованих підходів сприяла її поширенню у світовій спільноті і до 2004 р. «Угода про капітал» повністю або частково була запроваджена майже у 130 країнах світу, в тому числі і в Україні, причому стосовно всіх банків — об'єктів нагляду незалежно від рівня їх міжнародної активності.

Таким чином, системні інституційні зміни в фінансовій сфері та динамічний розвиток інституційного середовища був зумовлений діяльністю інститутів наддержавного рівня, які займаються розробленням міжнародних стандартів у сфері регулювання фінансового сектору, що дає змогу зробити банківські системи окремих країн порівнянними, сумісними та конкурентоспроможними.

Не можна обійти увагою той факт, що в сучасному світі інституційні зміни та структурні зрушення в економічному житті суспільства обумовлені не тільки інноваціями, а й впливом глобальних дисбалансів і циклічного розвитку економіки, які призводять до виникнення криз. Недостатня увага до проблем управління макроекономічними та фінансовими ризиками на глобальному рівні спровокувала найзначнішу за масштабами світову фінансову кризу 2008 р., яку визнано першою кризою планетарного масштабу. Підтвердженням служать такі факти: висока швидкість поширення (протягом короткого часу криза охопила більшу частину світу), стирання географічних меж (кризові явища мали місце в усіх країнах світу), прояв кризи навіть у тих країнах, які не пережили банківських криз в останній третині ХХ сторіччя (Німеччина, Великобританія, Голландія), великі масштаби (наприклад, у США протягом 2008 р. збанкрутувало 23 банківські установи). Ці факти підтверджують глобальний характер економічної кризи, яка охопила світ. Важливо звернути увагу на циклічний характер криз, які повторюються практично в тих самих країнах, але їх масштаби зростають, незважаючи на прийняті заходи щодо посилення банківського нагляду і значний

прогрес у макроекономічній політиці держав. При цьому істотну роль у виникненні і поширенні криз відіграє падіння довіри до економіки окремих країн і регіонів з боку міжнародних портфельних інвесторів, а також дії великих валютних спекулянтів.

Кризові явища в економіці призвели до деформацій і нестабільності діяльності суб'єктів господарської діяльності, переважна більшість яких користувалася банківськими кредитами, що в підсумку негативно позначилося на результатах діяльності самих банків. Наслідками стали банкрутства великих міжнародних банків, активізація злиттів і недружніх поглинань, які призвели до суттєвих інституційних змін. У процесі подолання наслідків глобальної кризи 2008 р. країнами були прийняті спільні політичні рішення, спрямовані на досягнення рівноваги у фінансово-банківській сфері, а також створені нові регулюючі органи та інститути на наддержавному рівні. Все це спричинило суттєві інституційні зрушення у міжнародній банківській інфраструктурі.

Сказане дає підстави констатувати, що в останні тридцять років у світовій банківській індустрії мали місце досить важливі інституційні зміни, які позначилися на ефективності та конкурентоспроможності банківського сектору. Велике значення має той факт, що у світовій фінансовій сфері відбулися процеси дерегуляції, були зняті географічні та економічні обмеження, завдяки чому активізувалися процеси злиття та поглинання банків, які привели до підвищення концентрації банківського капіталу. Цей період характеризується значними інституційними змінами у світових фінансах, впровадженням численних нововведень в організації ринків, інноваційних методів управління банками, форм обслуговування корпоративних та індивідуальних клієнтів.

Традиційні прийоми і методи ведення банківської діяльності ускладнюються, набувають нових рис. Паралельно виникають зовсім нові, інноваційні види операцій і фінансових послуг, які досі не мали аналогів у світовій практиці і стали можливими завдяки складному поєднанню попиту і пропонування грошей. В умовах відкритості національних економік та розвитку сучасних інтернет-технологій фінансові ресурси вільно перерозподіляються між резидентами різних країн через міжнародні фінансові ринки. Разом з тим, зростає і швидкість розповсюдження та глибина кризових явищ. Інституційні зміни в банківській справі, які відбуваються в останні тридцять років, спонукали західних економістів до переосмислення класичного розуміння посередницької функції банків в економічній системі. Практика показує, що ці зміни спрямовані на збереження принципу універсалізації бан-

ківської діяльності та формування великомасштабних диверсифікованих банківських об'єднань.

Інституційні зміни та трансформації банківської системи України відбуваються під впливом не лише внутрішніх, але й зовнішніх чинників, і з часом цей вплив усе посилюється. Зміцнення зв'язків між фінансовими центрами започаткувало розвиток міжнародних фінансових інститутів, їх інтеграції, швидке розроблення та впровадження нових фінансових інструментів. Технологічні інновації прискорили і підсилили процес інституційних змін, зокрема засоби зв'язку підвищили швидкість здійснення міжнародних операцій, відтак потоки інформації і капіталу стали переміщатися швидше. Глобалізація спричинила процес універсалізації, тобто виникнення однотипних процедур використання інструментів фінансовими інститутами і стандартизації самих інститутів.

Сукупність зовнішніх і внутрішніх чинників формує інституційне середовище, яке суттєво впливає на динаміку та траєкторію розвитку банківської системи України. Очевидно також, що все це не може не створювати нової сукупності ризикоформуючих чинників, які істотно впливають на зміну рівня керованості національної банківської системи та на характер її входження у кризові ситуації і особливості виходу з них. Це зумовлює об'єктивну необхідність системного підходу до дослідження інноваційних напрямів розвитку сучасного банківництва та інституційно-структурних трансформацій, які відбуваються в банківському секторі як на міжнародному, так і на національному рівнях.

Висновки і перспективи подальших досліджень у даному напрямку. Отже, напрями розвитку сучасного банківництва значною мірою визначаються інноваціями, які, в свою чергу, зумовлюють інституційно-структурні зрушення і в банківському секторі. Нарощування фінансового потенціалу банківської системи, створення груп потужних банків, зменшення податкового тиску, упорядкування фінансових потоків, ефективна реорганізація підприємств, структурні перетворення в банківській системі є першочерговими завданнями розвитку економіки України. Одним із найважливіших стратегічних завдань має стати забезпечення надійності національної банківської системи. Кожне з цих завдань потребує детального дослідження та пошуку інноваційних рішень, спрямованих на ефективне вирішення означених проблем.

Бібліографічний список

1. Норд Даглас. Інституції, інституційна зміна та функціонування економіки. — К.: Основи, 2000. — 198 с.

2. Чуб О.О. Банківська діяльність у глобальному середовищі: монографія / О.О. Чуб. — К.: КНЕУ, 2013. — 340 с.
3. Інновації у фінансовій сфері: монографія / за заг. ред. В.М. Опаріна. — К.: КНЕУ, 2013. — 444 с.
4. Регулирование банковской деятельности в Украине и России в условиях глобализации: монография / М.И. Дыба, О.А. Звонова, Л.А. Примостка и др. — К.: КНЭУ, 2013. — 380 с.

References

1. Nord Dahlas. Instytutsiyi, instytutsiyna zmina ta funktsionuvannya ekonomiky. — K.: Osnovy, 2000. — 198 s. [In Ukrainian].
2. Chub O.O. Bankivs'ka diyal'nist' u hlobal'nomu seredovyschi: monohrafiya / O.O. Chub. — K.: KNEU, 2013. — 340 s. [In Ukrainian].
3. Innovatsiyi u finansoviy sferi: monohrafiya / za zah. red V.M. Oparina. — K.: KNEU, 2013. — 444 s. [In Ukrainian].
4. Rehulyrovanye bankovskoy deyatelnosti v Ukrayne u Rossyy v uslovyakh hlobalyzatsyy: monohrafiya / M.Y. Dyba, O.A. Zvonova, L.A. Prymostka y dr. — K.: KNEU, 2013. — 380 s. [In Russian].

Стаття надійшла до редакції 20 червня 2015 р.

УДК 339. 71

Примостка Людмила Александровна,
д-р экон. наук, профессор,
заведующий кафедрой менеджмента
банковской деятельности,
ГВУЗ «КНЭУ имени Вадима Гетьмана»
(03680, Украина, Киев, проспект Победы, 54/1)
E-mail: prim@kneu.kiev.ua

Инновационное развитие современного банковского дела

АННОТАЦИЯ. В статье исследованы проблемы влияния инноваций на банковскую систему. Рассмотрены такие инновации как возрастание мобильности капитала, распределение рисков, развитие информационно-коммуникативных технологий. Проанализированы влияние инноваций на развитие современного банковского дела и институционально-структурные трансформации, которые происходят в банковском секторе как на международном, так и на национальном уровнях. Рассмотрена совокупность ку внешних и внутренних факторов, которые влияют на формирование институциональной среды деятельности банков.

КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА: инновации, банковский сектор, мобильность капитала, риски, информационные технологии, институционально-структурные трансформации в банковской системе.

UDC 336.71

Prymostka Lyudmila Oleksandrivna,Professor, Head of Department of Management and Banking,
SHEI «Kyiv National Economic University named after Vadym
Hetman»

(54/1, Prospect Peremogy, Kyiv, 03680, Ukraine)

E-mail: prim@kneu.kiev.ua

Innovative development of modern banking

ABSTRACT. In the article the impact of innovation on the banking system was researched. Innovations such as increased mobility of capital, risk sharing, development of information and communication technologies were separated. The influence of innovations on the development of modern banking, institutional and structural transformations take place in the banking sector both at international and national levels. It was considered a set of external and internal factors that affect the institutional frameworks of banks.

KEY WORDS: innovation, banking, capital mobility, risks, information technologies, institutional and structural changes in the banking system.

УДК 336.7

Радзівська Вікторія Миколаївна,

канд. екон. наук, доц., доцент кафедри фінансові ринки,

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

(03680, Україна, Київ, проспект Перемоги, 54/1)

E-mail: 5vitaua@ukr.net

Кучер Тарас Леонідович,

здобувач кафедри фінансові ринки

ДВНЗ «Київський національний економічний університет

імені Вадима Гетьмана»

(03680, Україна, Київ, проспект Перемоги, 54/1)

E-mail: taras.kucher@gmail.com

**АНАЛІЗ НЕГАТИВНИХ НАСЛІДКІВ ВИКОРИСТАННЯ
ІННОВАЦІЙНИХ ФІНАНСОВИХ ІНСТРУМЕНТІВ
НА СВІТОВОМУ ФІНАНСОВОМУ РИНКУ**

АНОТАЦІЯ. Розглянуто випадки використання інноваційних фінансових інструментів, які призвели до негативних наслідків у вигляді втрат більше 100 млн дол. США на рівні суб'єктів фінансового та нефінансового секторів економіки у період з 1974 по 2013 рр. Проаналізовано та систематизовано випадки негативного використання інноваційних фінансових інструментів за принципом приналежності до країни, за принципом циклічності розвитку фінансових ринків, за обсягами втрат, за видами ринків і за фінансовими інструментами. На основі дослідження судових